

Arrest

nr. 112 873 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DE WINTER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van origine Ingoesj te zijn. U bent geboren in Plijevo (Ingoesjetië) en woont in het dorp Karabulak (Ingoesjetië). U bent getrouwd met B. K. (...) (O.V. X) met wie u een dochter heeft: A. K. (...).

Lang geleden ontmoet u B. K. (...), een ver familielid, voor het eerst in Ingoesjetië. Hij was toen getrouwd met A. K. (...) (O.V. 4.939.391), met wie hij drie kinderen heeft (I. (...), A. (...) en Z. (...)). Op dat moment bent u nog een jong meisje. In het jaar 2000 gaat hij naar België waar hij op 14 maart 2000 een asielaanvraag indient. Later gaan zijn vrouw en kinderen hem vervoegen. In 2005 wordt de asielpprocedure van B. (...) en zijn gezin zonder voorwerp afgesloten nadat hij een

onbeperkte verblijfsvergunning had verkregen. In 2010 zal B. (...) in België geregulariseerd worden. In diezelfde periode beslissen B. (...) en A. (...) om te scheiden.

Zelf gaat u in Ingoesjetië in 2001 aan de slag als typiste bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Op 11 november 2005 verandert u van werk en begint bij het stadsbestuur van de stad Karabulak, departement Burgerdefensie (Ingoesjetië). In die functie helpt u mee plannen uitschrijven voor het geval een oorlog zou uitbreken in het land. Aangezien u daardoor toegang heeft tot cruciale informatie moet u bij de FSB een contract ondertekenen waarin staat dat u het land niet zal verlaten voor een onbeperkte duur.

In januari 2010 verandert u nogmaals van werk. U blijft voor de stad Karabulak werken maar nu voor de dienst Voogdij en Adoptie. Ook voor deze functie moet u een contract tekenen bij de FSB (op 15 januari 2010); volgens dit contract mag u het land gedurende vijf jaar niet verlaten.

In mei 2010 trouwt u traditioneel met B. K. (...). Op 15 juni 2011 komt A. (...), de eerste vrouw van B. (...), om bij een verkeersongeluk in België. Op dat moment was hun scheidingsprocedure weliswaar nog niet afgerond. In augustus 2011 gaat u naar de FSB om een internationaal paspoort aan te vragen, maar dat wordt u geweigerd. Op 1 november 2011 trouwt u officieel met B. (...) in Karabulak. In diezelfde maand zal u een aantal administratieve documenten regelen, zoals een intern Russisch paspoort met uw nieuwe familienaam K. (...) (11 november 2011) en een duplicaat van uw geboorteakte (15 november 2011). Op 29 december 2011 krijgt u dan wel een internationaal paspoort uitgereikt. U wou immers naar België komen om met uw man en zijn kinderen samen te leven. Uiteindelijk verlaat u Ingoesjetië op 21 februari 2012. Van bij uw ouders in Plijevo neemt u een taxi naar Vladikavkaz waar u een vliegtuig naar Moskou neemt. De volgende dag neemt u een ander vliegtuig naar Italië waar uw man u opwacht. Van daaruit voert uw man u naar België waar u op 24 februari 2012 aankomt.

In april 2012 gaat uw man naar Ingoesjetië om een aantal persoonlijke spullen op te halen en wat administratieve zaken te regelen. In het huis waar jullie woonden vindt hij een convocatie waarmee u opgeroepen werd op 7 maart 2012. Van de burens hoort hij dat er nog verschillende keren mensen in uniform bij jullie zijn langsgeweest op zoek naar u en om huiszoekingen te doen. Ook bij uw ouders komen nog regelmatig mensen langs. Uw ouders laten weten dat er nog convocaties voor u toegekomen zijn.

In december 2012 krijgt u van uw ouders in Ingoesjetië te horen dat uw broer meegenomen en ondervraagd was geweest in juni 2012 omwille van u; hij werd daarbij geslagen. Op 20 december 2012 dient u een asielaanvraag in in België. Op 22 mei 2013 wordt uw dochter A. (...) geboren in België.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw interne Russische paspoort, uw originele geboorteakte, uw originele huwelijksakte, een origineel getuigschrift van uw werk en een originele convocatie.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land enkel en alleen de veiligheidsdiensten (FSB) vreest omdat u wegens uw werk bij de stadsadministratie van Karabulak eigenlijk uw land niet had mogen verlaten – u had er immers toegang tot geheime informatie. Zelf had u op het moment van uw vertrek uit de Russische Federatie persoonlijk nog geen problemen ondervonden met de FSB, maar sindsdien hebben uw familieleden wel al problemen gehad (CGVS p. 16). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voorafgaandelijk dient opgemerkt te worden dat de reden waarom u in februari 2012 uw land verliet (i.e. uw man B. K. (...)) woonde reeds langere tijd met zijn eerste vrouw en hun drie kinderen in België; nadat deze eerste vrouw in 2011 in België verongelukt was, trouwde u met B. (...) in Ingoesjetië en besloten jullie jullie leven samen verder te zetten in België in het belang van B. (...)s kinderen, CGVS p. 16) geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Aldus heeft dit element geen betekenis in de appreciatie van de problemen waarvoor u in december 2012 uiteindelijk een asielaanvraag indiende, nl. het feit dat u zich in het buitenland bevindt hoewel dit u door de FSB nochtans verboden was wegens uw werk voor de stad Karabulak (zie boven). In verband met deze problemen met de veiligheidsdiensten van uw land dienen echter een aantal elementen aangehaald te worden die de geloofwaardigheid van deze problemen grondig ondermijnen.

Om te beginnen legt u een aantal onaannemelijke verklaringen af over de oorzaak van uw problemen, nl. het feit dat u uw land niet mocht verlaten omwille van geheime informatie waartoe u op uw werk voor de stadsadministratie van Karabulak toegang had (CGVS p. 8-9). Als u gevraagd wordt wat u precies bedoelt met deze geheime informatie, geeft u aan dat het gaat om plannen van de stad Karabulak in het geval van een buitenlandse dreiging (oorlog). Hierover legt u echter een reeks algemene, vage en onduidelijke verklaringen af zonder dit concreet te duiden, waardoor de geloofwaardigheid ervan op de helling komt te staan: 'over de inhoud van die concrete info kan ik u niets zeggen, maar ik kreeg toegang tot verschillende documenten en instructies en andere soort info. De meeste info ben ik al vergeten', 'het gaat over verschillende handelingen in geval van buitenlandse dreigingen' en 'sorry, ik kan niet zeggen hoe ik die stappen zou kunnen omschrijven. Die plannen waren specifiek opgemaakt in geval van een oorlog. Het gaat niet over korte instructies die op één blad stonden. Het ging over boeken en zo. Ik kan moeilijk concrete voorbeelden geven. Ik zou het niet weten' (CGVS p. 17). Het CGVS vindt het maar weinig aannemelijk dat u over de geheime informatie waarover u wegens uw functie in de stadsadministratie van Karabulak zou beschikken en die voor u een cruciale rol speelt in uw asielrelaas (dit was immers dé reden waarom u uw land niet zou mogen verlaten hebben), zo vaag blijft.

Als u gevraagd wordt wat iemand riskeert die zoals u zijn land verlaat maar dat eigenlijk niet mag vanwege zijn werk, verklaart u dat men u als hoogverrader en spion strafrechtelijk kan aanklagen. U verklaart onder andere dat u daar een gevangenisstraf voor riskeert. Als u gevraagd wordt welke straf daar wettelijk op staat, verklaart u 'volgens mij gaat het niet om een boete, maar om een straf: gevangenis of erger nog'. Als deze vraag herhaald wordt, antwoordt u 'dat is altijd afhankelijk van de zwaarte van het misdrijf. Ook afhankelijk van de termijn van vrijheidsberoving'. Als u dan nogmaals gevraagd wordt wat u in uw concreet geval riskeert wegens het verlaten van uw land hoewel u dat eigenlijk niet mocht, verklaart u dat dat 10 tot 15 jaar gevangenisstraf is. Waar dat zo beschreven staat, weet u niet te zeggen (CGVS p. 18). Welnu, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat een beschuldigde van hoogverraad een gevangenisstraf van 12 tot 20 jaar riskeert al dan niet gecombineerd met een geldboete (tot 500.000 roebel of tot een bedrag gelijk aan een salaris van drie jaar) en een beschuldigde van spionage een gevangenisstraf van 10 tot 20 jaar. Dit staat zo beschreven in de respectievelijke artikels 275 en 276 van de Criminal Code van de Russische Federatie. Gezien de zwaarte van de beschuldigingen die u boven het hoofd hangen en die u aanhaalt, is het echter maar weinig aannemelijk dat u moeite heeft om precies aan te geven welke wettelijke straf u daarvoor riskeert; te meer als u verklaart dat u hierover op het internet dingen heeft nagekeken (CGVS p. 16). Dat u ook niet op de hoogte bent van de huidige stand van zaken hieromtrent voor u – u verklaart immers niet te weten of u op dit moment in uw land officieel van iets beschuldigd wordt (CGVS p. 18) – is nog minder aannemelijk; zeker als blijkt dat u nog contacten onderhoudt met familieleden in uw land die u van uw situatie op de hoogte houden (CGVS p. 3). Meer nog, u verklaart hier zelfs geen navraag naar gedaan te hebben (CGVS p. 19). Uw passiviteit op dit vlak verraadt niet enkel een gebrek aan interesse in uw problemen, het brengt ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nogmaals in diskrediet.

Ten tweede komen de door u geuite problemen met de FSB in nauwe schoentjes te staan wegens de volgende vaststelling. U verklaart dat u twee keer een contract tekende bij de FSB waarin stond dat u het land niet mocht verlaten wegens het werk dat u deed: in 2005 (voor een onbepaalde periode) en in 2010 (voor een periode van vijf jaar) (CGVS p. 9). In augustus 2011 ging u naar het kantoor van de FSB om er een internationaal paspoort aan te vragen (op dat moment was de eerste vrouw van uw man reeds overleden waarop u en uw man beslisten dat u naar België zou komen). Volgens uw verklaringen kreeg u dat paspoort op dat moment niet omdat u niet officieel getrouwd was met B. (...) (CGVS p. 6). In november 2011 trouwt u dan wel officieel met B. (...) (CGVS p. 3-4 & document 2); op dat moment verandert u uw meisjesnaam Ba. (...) officieel in de naam van B. (...), nl. K. (...). Met deze familienaam van uw man vraagt u na jullie huwelijk nogmaals een internationaal paspoort aan bij de paspoortdienst; via de gewone procedure dient u alle nodige papieren in en op 29 december 2011

krijgt u dan probleemloos uw internationaal paspoort uitgereikt (CGVS p. 6-7 + document 2, p.18). Dit valt echter helemaal niet te rijmen met uw bewering als zou u vanwege de geheime informatie die u had via uw werk uw land niet mogen verlaten van de FSB. Als u daadwerkelijk uw land niet mocht verlaten van de veiligheidsdiensten vanwege het werk dat u deed en u daartoe tweemaal (in 2005 en in 2010) een contract had ondertekend, is het totaal ongeloofwaardig dat de autoriteiten van uw land u eind 2011 zonder problemen alsnog de toestemming zouden geven om uw land te verlaten in de vorm van het uitreiken van een internationaal paspoort. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt immers dat er bij de uitreiking van een internationaal paspoort door de FSB wordt nagekeken of er elementen zijn die de beperking van het recht om de Russische Federatie te verlaten zouden kunnen rechtvaardigen. Dit was in uw geval zeker zo (nl. de twee contracten die u naar aanleiding van uw werk voor de stad Karabulak nota bene met de FSB zelf had getekend). U geeft ook zelf aan dat de FSB ambtenaren controleert die toegang hebben tot geheime info (zoals u) en erop toeziet dat ze niet naar het buitenland gaan (CGVS p. 6 & p. 18). Dat u uiteindelijk uw internationaal paspoort verkreeg na uw officiële huwelijk waarbij u uw familienaam veranderd had (u nam immers de familienaam van uw man aan) is een weinig overtuigend argument voor waarom u dit paspoort wel zonder problemen zou gekregen hebben. Aangezien u officieel huwde op 1 november 2011, stond u als persoon bij de autoriteiten sindsdien gekend met deze nieuwe familienaam (zie huwelijksakte en intern paspoort met nieuwe familienaam, documenten 2 & 3). De autoriteiten (en ook de veiligheidsdiensten als de FSB) waren dus perfect op de hoogte van uw identiteit toen u voor een tweede keer een internationaal paspoort aanvroeg en verkreeg eind december 2011. Dat u een restrictie was opgelegd om naar het buitenland te reizen zoals u beweert, valt hiermee dus helemaal niet te rijmen. Bovendien bracht u door het aanvragen van dit paspoort de autoriteiten niet alleen bewust op de hoogte van uw plannen om naar het buitenland te gaan (hoewel u dat naar eigen zeggen niet mocht), u heeft dit paspoort ook gebruikt om uw land effectief te verlaten. In februari 2012 vloog u immers eerst van Vladikavkaz naar Moskou om daar een internationale vlucht te nemen naar Italië. U moest daartoe uw internationaal paspoort tonen aan de douane en ondervond daarbij geen enkele keer problemen (CGVS p. 10-11). Welnu, dit toont nogmaals aan dat het verbod dat de FSB u had opgelegd om uw land te verlaten vanwege het werk dat u deed, fel overroepen is. Het is immers heel onaannemelijk dat de veiligheidsdiensten van een land als de Russische Federatie een onderdaan zomaar zouden laten vertrekken uit het land als ze haar dat tot tweemaal toe verboden hadden.

Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u eigenlijk uw land niet had mogen verlaten van de veiligheidsdiensten vanwege het werk dat u deed (meer bepaald de geheime info waartoe u toegang had op uw werk bij de stadsdiensten van Karabulak). Bijgevolg zijn ook de problemen die u en uw familie hierdoor zouden kunnen ondervinden (nl. een jarenlange gevangenisstraf bij terugkeer naar uw land) en/of reeds ondervonden hebben (nl. de bezoeken die de autoriteiten aan uw familie thuis en op uw werk brachten, de convocaties die voor u toekwamen, het feit dat uw vader en broer meegenomen werden omwille van u) niet geloofwaardig.

Uw problemen wil u staven aan de hand van een aantal documenten die u neerlegt (i.c. een convocatie en een aanbevelingsbrief van uw werk), maar deze zijn niet van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas zouden kunnen herstellen. Het Commissariaat-generaal heeft immers gegronde redenen om te twifelen aan de authenticiteit van deze stukken. Eerst en vooral dient erop gewezen te worden dat documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen. Zoals hierboven omstandig aangetoond, is dit in casu niet het geval. Over het getuigschrift van uw werk dd. 20.03.2012 (document 4) verklaart u dat uw man het liet opstellen toen hij daar (in Ingoesjetij) in de lente van 2012 was. Hij ging daartoe naar de personeelsafdeling van uw werk waar het voor hem op zijn eigen vraag werd opgesteld (CGVS p. 15-16). Dit wijst op een sterk gesolliciteerd karakter, wat meteen de authenticiteit van dit document, waarin overigens staat dat het aan u persoonlijk werd uitgereikt, ernstig op de helling plaatst. Deze brief mag dan wel bevestigen dat u sinds 2005 voor de stadsdiensten van Karabulak werkte, gecombineerd met de hierboven vastgestelde anomalieën inzake uw asielrelaas bewijst hij zodoende nog steeds niet dat u wegens dit werk toegang had tot geheime informatie zoals u beweert en zoals ook in de brief vermeld staat. Over de convocatie (document 5) dienen ook een aantal opmerkingen gemaakt te worden. Zo valt het op dat ze niet volledig is ingevuld, meer bepaald is de volledige afscheurstrook van hoe, wanneer en aan wie de convocatie werd afgeleverd volledig leeg en hangt ze nog aan de convocatie vast. De convocatie zegt dat u zich moet aanmelden bij het gerechtelijk comité van Karabulak voor een verklaring, maar waarover dit gaat of waarom u werd opgeroepen, weet u niet (CGVS p. 13). Dit is vreemd gezien de contacten die u toch nog onderhoudt met het thuisfront (CGVS p. 3). Als u gevraagd wordt of er ooit nog andere convocaties toegekomen zijn, antwoordt u onduidelijk 'naar mij werden geen convocaties meer gestuurd. Maar naar adres van

mijn ouders wel. Ik weet het niet zeker. Volgens mij heeft B. (...) die convocaties niet meegenomen, of misschien wel'. Hoeveel convocaties er nog naar uw ouders zouden zijn gestuurd, door wie, waar en wanneer u daarmee werd opgeroepen, weet u ook niet (CGVS p. 15). Gelet op het contact dat u nog had met het thuisfront (zie boven), het contact dat uw man in Ingoesjetië nog had met uw ouders en uw vraag aan uw man om deze ene convocatie uit Ingoesjetië voor u mee te brengen om toch meer te weten te komen over de inhoud ervan, is het weinig aannemelijk dat u van deze zaken niet op de hoogte bent. Dit draagt wederom weinig bij aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de convocatie die u neerlegt en over de andere die er nog voor u zouden zijn toegekomen. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, dat documenten in de Kaukasus (waaronder Ingoesjetië) gemakkelijk kunnen worden gekocht. Wanneer de afweging wordt gemaakt tussen enerzijds de waarde van het getuigschrift van uw werk en de convocatie en anderzijds de ernst van de onaannemelijkheden in uw asielrelaas (zie boven), kunnen deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen in geen geval herstellen.

Ten slotte dient nog het volgende aangestipt te worden. Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u op 24 februari 2012 in België bent aangekomen maar dat u pas op 20 december 2012 (dus na bijna tien maanden verblijf in het land) besloot een asielaanvraag in te dienen. Hierdoor dienen ernstige vragen te worden gesteld bij uw nood aan internationale bescherming. Als verklaring voor deze laattijdige aanvraag haalt u een paar keer aan dat u pas in december 2012 te weten kwam dat uw ouders nog bezocht werden door de autoriteiten en dat uw broer was meegenomen geweest in juni 2012 (CGVS p. 12 & p. 19). Uit uw verklaringen blijkt echter al snel dat dit niet klopt. Zo verklaart u dat u sinds uw vertrek uit de Russische Federatie in februari 2012 nog in contact stond met het thuisfront – zo belde u nog met uw ouders, broer en zus en had u zelfs wekelijks contact met uw tantes die u van uw situatie op de hoogte hielden (CGVS p. 3 & p. 12). Uw man ging in april 2012 trouwens naar Ingoesjetië waar hij de convocatie bij u thuis zou gevonden hebben en waar hij ook uw familie sprak; zo wist hij u te vertellen over de huiszoekingen en de andere convocaties (CGVS p. 13, p. 14). Hieruit blijkt dat u reeds maanden voor uw effectieve asielaanvraag op de hoogte zou zijn geweest van de problemen die omwille van u in Ingoesjetië uitgebroken zouden zijn na uw vertrek. Door uw passieve gedrag inzake het aanvragen van internationale bescherming en uw tegenstrijdige verklaringen omtrent het moment waarop u van de problemen in uw land op de hoogte was, wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas bijkomend ondermijnd.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om ten aanzien van uw land van herkomst de Russische Federatie een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. De kopie van uw interne Russische paspoort, uw geboorteakte en uw huwelijksakte bevatten immers louter informatie over uw identiteit en uw echtelijke situatie, die hier niet betwist wordt. Het getuigschrift van uw werk en de convocatie werden reeds eerder besproken (zie boven).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw man B. K. (...) (O.V. 4.939.391) en zijn ondertussen overleden eerste echtgenote A. K. (...) (O.V. 4.939.391) door het Commissariaat-generaal op 8 september 2005 werd besloten dat hun asielaanvraag zonder voorwerp was. U

verklaarde evenwel dat uw eigen asielaanvraag niets te maken heeft met zijn asielaanvraag destijds (CGVS p. 16).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de inhoud van het verzoekschrift meent de Raad te kunnen afleiden dat verzoekende partij zich beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht. Verzoekende partij betoogt dat haar angst voor de FSB absoluut terecht is, waardoor haar de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Verzoekende partij haalt aan dat haar vrees voor de FSB wel degelijk terecht is. De FSB is immers een organisatie die bijzonder weinig oog heeft voor de veiligheid van de bevolking, maar des te meer voor haar eigen zakelijke belangen. Het is dan ook alom geweten dat de FSB eigenlijk een maffiaorganisatie is, die zich in geen enkel opzicht aan de wet houdt en waarvan de leiders uiterst corrupt zijn.

2.2.2.2. De Raad ziet niet in hoe bovenvermelde argumentatie op enige wijze afbreuk zou kunnen doen aan de zeer concrete motieven van de bestreden beslissing. Bovendien merkt de Raad op dat het louter tegenspreken van de conclusie van verwerende partij niet volstaat om deze conclusie, of de motieven waarop die is gebaseerd, te weerleggen.

2.2.3.1. Waar verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoekende partij zeer algemene, vage en onduidelijke verklaringen heeft afgelegd wanneer haar gevraagd werd wat zij precies bedoelt met “geheime informatie”, betoogt verzoekende partij ten eerste dat zij nochtans verschillende keren heeft herhaald dat de geheime informatie plannen van de stad Karabulak betreft in het geval van een buitenlandse dreiging (oorlog). Zij citeert de verklaringen die zij dienaangaande heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal en zij meent dat deze geenszins als vaag kunnen worden beschouwd. Ten tweede stipt verzoekende partij aan dat zij zelfs uitdrukkelijk heeft aangegeven dat het om “boeken vol instructies” gaat, hetgeen er logischerwijze toe leidt dat het moeilijk is om nog concrete voorbeelden te geven, gelet op de omvang van voornoemde plannen. Verzoekende partij haalt ten derde aan dat zij in januari 2010 is beginnen werken op een andere dienst, zodat het op heden al meer dan 3,5 jaar geleden is dat zij voornoemde geheime informatie nog heeft bekeken. Dat zij hier dan geen preciezere verklaringen over zou kunnen afleggen, kan haar dan ook niet worden verweten.

Tot slot geeft verzoekende partij nog aan dat er in november 2012 een nieuwe Russische wet van kracht is geworden waardoor “*de definitie van verraad enorm werd uitgebreid*”. Mede uit vrees voor de sancties van de FSB, die, gelet op de nieuwe wetgeving, zeer zwaar zijn, is het dan ook zeer begrijpelijk dat zij niet nog uitgebreider zal toelichten wat in die boeken te lezen stond.

2.2.3.2. Waar verzoekende partij uitlegt waarom zij niet nog uitgebreider wil toelichten wat er in die boeken te lezen stond, wijst de Raad verzoekende partij erop dat van een kandidaat-vluchteling, die

beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Bovendien merkt de Raad op dat aangaand verweer niet te rijmen valt met de door verzoekende partij aangehaalde argumenten dat zij wel degelijk heeft aangegeven om welke informatie het zou gaan en dat zij zich bovendien niet alles kan herinneren.

Inzake het betoog van verzoekende partij dat haar verklaringen betreffende de geheime informatie waartoe zij toegang zou hebben gehad geenszins als vaag kunnen worden beschouwd en dat zij geen concrete voorbeelden of preciezere verklaringen heeft kunnen afleggen omdat het om "boeken vol" informatie ging en omdat het ondertussen meer dan 3,5 jaar geleden is dat zij deze informatie heeft gezien, merkt de Raad ten eerste op dat verwerende partij in haar beslissing op zeer omstandige wijze, waarbij zelfs geciteerd wordt uit het gehoorverslag, heeft gemotiveerd waarom haar verklaringen betreffende de geheime informatie waarover zij wegens haar functie in de stadsadministratie zou beschikken, zeer vaag en onduidelijk zijn. Het volstaat dan ook niet om er in het verzoekschrift op te wijzen dat zij hier geen vage verklaringen over heeft afgelegd omdat zij kon aangeven dat de geheime informatie plannen van de stad Karabulak betreft in het geval van een buitenlandse dreiging (oorlog). Ten tweede is de Raad van oordeel dat de door verzoekende partij ter vergoelijking verschaftte uitleg waarom zij geen preciezere verklaringen kon afleggen, niet kan worden aanvaard. Tijdens haar gehoor wordt immers het volgende gesteld:

"Wat hield uw taak dan precies in? Wij moesten lijsten voorbereiden van reservisten van verschillende burgers. Wij maakten ook plannen in geval van oorlog, ivm beginnen van militaire acties. Bovendien moesten we ook plannen maken ivm voorziening van voedsel, accommodatie van bevolking als er oorlog zou zijn. Bovendien moest ik toezicht houden op reservelijsten bij bedrijven in Karabulak.

(...)

Op 15.01.2010 heb ik dat contract met de FSB getekend: we hadden drie geheime plannen uitgetekend in geval van oorlog. Ze werden in mijn brandkast bewaard op mijn werk. Ik had daar toegang toe. Ik heb dus contract ondertekend dat ik land niet zou verlaten.

(...)

U heeft het over buitenlandse dreigingen. Daarvoor is het leger toch verantwoordelijk? Wat zo'n bedreigingen betreft zou ik alles moeten coördineren. Ik werkte ook samen met K. A. Hij was hoofd vd dienst voor militaire registratie." (administratief dossier, stuk 3, p. 8-9 en 18).

Uit voormelde verklaringen blijkt dat verzoekende partij niet enkel passief toegang had tot de "geheime informatie", maar dat zij een zeer actieve rol heeft gespeeld in het opstellen van en het toezicht houden op deze plannen. In dat geval kan van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij concretere informatie zou kunnen geven, ook al is het enkele jaren geleden dat zij deze informatie nog heeft ingekeken. De Raad besluit dan ook dat verwerende partij met recht kon stellen dat het niet aannemelijk is dat verzoekende partij over de informatie waarover zij wegens haar functie in de stadsadministratie van Karabulak zou beschikken en die voor haar een cruciale rol speelt in haar asielrelaas – het was immers de reden waarom zij haar land niet zou mogen verlaten hebben – zo vaag blijft.

2.2.4.1. Betreft de opmerking van verwerende partij dat het weinig aannemelijk is dat verzoekende partij moeite heeft om precies aan te geven welke wettelijke straf zij zou riskeren voor het feit dat zij haar land toch heeft verlaten, is verzoekende partij de mening toegedaan dat dergelijke vaststelling geen afbreuk doet aan haar vrees om door haar autoriteiten te worden vervolgd. Verzoekende partij onderstreept dat zowel zij als haar echtgenoot en diens kinderen verschillende slapeloze nachten hebben gekend naar aanleiding van haar problematiek. Het zou voor de kinderen van haar echtgenoot een nachtmerrie zijn indien zij voor de tweede maal een moeder zouden verliezen, merkt verzoekende partij nog op.

Betreft het motief dat verzoekende partij niet op de hoogte is van de huidige stand van zaken – zij heeft immers verklaard niet te weten of zij op dit moment in haar land van herkomst officieel van iets wordt beschuldigd – stelt verzoekende partij het volgende: *"Echter dient daarbij opgemerkt te worden dat eventuele officiële beschuldigingen geen enkele zekerheid geven aan verzoekster omtrent de van toepassing zijnde wettelijke sancties"*. De FSB deinst er immers niet voor terug om geweld te gebruiken en te handelen buiten de wet.

Verzoekende partij oppert dat zij wel degelijk de waarheid spreekt wanneer zij verklaart niet te weten of er tegen haar reeds een officiële beschuldiging werd uitgesproken, aangezien dit er in werkelijkheid toch weinig zal toe doen. Tot slot wijst verzoekende partij er nog op dat zij alle mogelijkheden benut

“teneinde uw diensten te overtuigen van haar terechte vrees” en dat zij op heden zelfs nieuwe stukken aanbrengt, hetgeen afdoende aantoonst dat er van passiviteit in haar hoofde geen sprake is.

2.2.4.2. Waar verzoekende partij oppert dat de door verwerende partij gedane vaststelling dat het weinig aannemelijk is dat zij moeite heeft om precies aan te geven welke wettelijke straf zij riskeert voor haar gedrag, geen afbreuk doet aan haar vrees om door haar autoriteiten te worden vervolgd, wijst de Raad erop dat aangaande onwetendheid in hoofde van verzoekende partij betrekking heeft op een cruciaal element in haar asielrelaas, waardoor van haar toch wel kan worden verwacht dat zij zich correct zou informeren over dergelijke zaken. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij wel heeft aangegeven dat men haar als hoogverrader en spion strafrechtelijk kan aanklagen. Dat dergelijk element geen afbreuk zou doen aan haar voorgehouden vrees voor vervolging, betreft een argument dat bijgevolg niet in het minst kan worden bijgetreden door de Raad. Daar waar verzoekende partij nog aangeeft dat zij en haar gezinsleden verschillende slapeloze nachten hebben gekend naar aanleiding van haar problematiek en dat het voor de kinderen van haar echtgenoot een nachtmerrie zou zijn indien zij voor de tweede maal een moeder zouden verliezen, ziet de Raad niet in hoe dergelijke opmerkingen enig ander licht kunnen werpen op het motief in kwestie of op de andere motieven in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij de vaststelling dat zij niet weet of zij al dan niet officieel van iets wordt beschuldigd tracht goed te praten door erop te wijzen dat enige kennis hierover niets zal veranderen, aangezien de FSB er niet voor terugdeinst om geweld te gebruiken en te handelen buiten de wet. De Raad is echter de mening toegedaan dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit haar land van herkomst daar deze informatie verzoekende partij derhalve zou hebben toegelaten om haar eigen situatie beter in te schatten. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij een convocatie heeft bijgebracht waarover zij verklaard heeft dat zij niet weet waarover dit gaat of waarom zij werd opgeroepen. Verzoekende partij heeft verder ook verklaard dat er nog convocaties naar haar ouders zijn gestuurd, maar dat zij niet weet hoeveel oproepingsbrieven er werden verstuurd en door wie, waar en wanneer zij daarmee werd opgeroepen. Gelet op deze context, acht de Raad het zeer nefast voor de geloofwaardigheid van haar asielrelaas dat zij zich niet eens bij de personen met wie zij nog contact heeft, heeft geïnformeerd over het feit of zij nu al dan niet officieel van iets wordt beschuldigd in haar land van herkomst (*“Heeft u daar navraag naar gedaan? Ik heb dat niet gedaan(...).”*, administratief dossier, stuk 3, p. 19). Waar verzoekende partij er nog op wijst dat zij alle mogelijkheden heeft benut *“teneinde uw diensten te overtuigen van haar terechte vrees”* en dat zij op heden zelfs nieuwe stukken aanbrengt, hetgeen afdoende aantoonst dat er van passiviteit in haar hoofde geen sprake is, is de Raad van oordeel dat het bijbrengen van nieuwe stukken – waar overigens geen enkele bewijswaarde aan kan worden gehecht, zie *infra* – geen verschoningsgrond uitmaakt voor het feit dat verzoekende partij zich niet heeft geïnformeerd over de strafmaat die zij riskeert indien zij zou terugkeren naar haar land van herkomst en dat zij zich evenmin de moeite heeft getroost om te weten te komen of zij er nu al dan niet officieel in beschuldiging is gesteld.

2.2.5.1. Aangaande de bevinding dat het totaal ongeloofwaardig overkomt dat de autoriteiten verzoekende partij eind 2011 zonder problemen alsnog een paspoort zouden geven om haar land te verlaten in de vorm van het uitreiken van een internationaal paspoort, verduidelijkt verzoekende partij dat zij in haar thuisland tewerkgesteld was bij de administratie van de stad Karabulak in de geheime functie als specialiste voor mobilisatiewerk. Zij had toegang tot geheime documenten en het was haar niet toegelaten voorgoed naar België te komen. Verzoekende partij licht toe dat de enige mogelijkheid voor haar erin bestond een toeristenvisum aan te vragen teneinde alsnog voor enkele dagen naar België te kunnen komen. Door de leugen om slechts tijdelijk naar België te gaan, zag haar werkgever er geen graten in een internationaal paspoort af te leveren waarmee ze dan ook logischerwijze zonder enige problemen kon reizen. De aflevering van voornoemd internationaal paspoort doet dan ook geen afbreuk aan de door haar verklaarde feiten.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat deze uitleg absoluut niet strookt met hetgeen verzoekende partij heeft verklaard tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Verzoekende partij heeft immers verschillende keren aangegeven dat zij twee keer een contract heeft getekend bij de FSB waarin stond dat zij het land (voor een onbeperkte of voor een beperkte periode) niet mocht verlaten, ook niet voor een korte periode (administratief dossier, stuk 3, p. 6 en 9). Verzoekende partij heeft eveneens duidelijk aangegeven dat zij eerst geen paspoort kon verkrijgen omdat zij toen nog niet officieel was gehuwd met haar man en dat zij alsnog in december 2011 een internationaal paspoort heeft verkregen nadat zij officieel was gehuwd en zij haar familienaam had veranderd – hetgeen verwerende partij overigens niet als een geloofwaardige verklaring beschouwt in haar beslissing. De uitleg van verzoekende partij dat zij

via een leugen om slechts tijdelijk naar België te gaan toch een internationaal paspoort zou hebben kunnen verkrijgen, is nergens terug te vinden in het gehoorverslag en dient dan ook als een *post factum* toelichting te worden beschouwd (die dan ook nog eens tegenstrijdig is met de verklaringen die zij tijdens haar gehoor heeft afgelegd). Daarenboven geeft verzoekende partij zelf aan dat de contracten aangaande het niet mogen verlaten van het land ingegeven zijn door haar toegang tot cruciale en geheime informatie (administratief dossier, stuk 3, p. 6), een redengeving die niet langer kan worden gehandhaafd wanneer het haar toch zou zijn toegelaten geweest voor een korte periode het land te verlaten.

2.2.6.1. Daar waar verwerende partij vaststelt dat de door verzoekende partij bijgebrachte convocaties niet volledig is ingevuld, geeft verzoekende partij ter vergoelijking aan dat zij noch haar echtgenoot thuis waren op het moment dat de convocaties werden afgegeven. Dit verklaart waarom de afscheurstrook blanco is en nog aan de convocaties vasthangt.

Verder wenst verzoekende partij er nog de aandacht op te vestigen dat zij nog twee nieuwe convocaties bijbrengt (bijlage 9 bij het verzoekschrift). Zij licht toe dat deze documenten bij haar ouders werden afgeleverd en dat zij wederom wordt opgeroepen voor verhoor, op 8 juli en op 10 augustus 2013. Hieruit blijkt dat de FSB de zoektocht naar haar niet opgeeft en dat zij nog steeds bij haar ouders langsaan.

2.2.6.2. Waar verzoekende partij verklaart dat de afscheurstrook op de convocaties niet volledig is ingevuld omdat zij noch haar echtgenoot thuis waren op het moment dat dit document werd afgegeven, merkt de Raad op dat verzoekende partij, wanneer haar tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal de vraag wordt gesteld waarom het afscheurbriefje niet is ingevuld, het volgende heeft verklaard: *"Ik zou niet weten waarom. Die vraag moet u mij niet stellen."* (administratief dossier, stuk 3, p. 15). Het komt dan ook niet overtuigend over dat verzoekende partij alsnog komt aandraven met deze uitleg, teneinde de gebreken van het document plausibel te doen overkomen. Dergelijke *post factum*-verklaring overtuigt niet.

Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing eveneens wordt gemotiveerd dat documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen, dat het vreemd is dat verzoekende partij niet wist waarom zij precies werd opgeroepen, terwijl zij nog contact onderhoudt met het thuisfront en dat bovendien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat documenten in de Kaukasus gemakkelijk kunnen worden gekocht. Verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen elementen of informatie aan die voormelde motieven in een ander daglicht kunnen stellen.

Aangaande de twee nieuwe convocaties die verzoekende partij heeft bijgebracht, stelt de Raad vast dat het kopieën betreffen en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624)

2.2.7. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing nog motiveert dat verzoekende partij, die op 24 februari 2012 in België is aangekomen, pas op 20 december 2012 asiel heeft aangevraagd, waardoor er ernstige vragen kunnen worden gesteld bij haar nood aan internationale bescherming. Verwerende partij stelt eveneens dat de verklaring die verzoekende partij hiervoor aanbrengt, flagrant tegenstrijdig is met haar overige verklaringen. Door haar passieve gedrag inzake het aanvragen van internationale bescherming en haar tegenstrijdige verklaringen omtrent het moment waarop zij van de problemen in haar land van herkomst op de hoogte was, wordt de geloofwaardigheid van haar asielrelaas bijkomend ondermijnd, zo besluit verwerende partij. Aangezien verzoekende partij in haar verzoekschrift geen specifiek verweer ontwikkelt met betrekking tot voormelde motivering, wordt deze door de Raad als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.8.1. Verzoekende partij wenst, teneinde aan te stippen dat de FSB het niet zo nauw neemt met de letter van de wet, nog te verwijzen op het feit dat haar broer werd meegenomen, ondervraagd en geslagen. Verzoekende partij onderstreept dat haar broer ten gevolge hiervan verschillende verwondingen in het aangezicht heeft opgelopen. Ter staving van deze bewering brengt zij vier kleurenfoto's bij (bijlage 8 bij het verzoekschrift). Zij vindt dat verwerende partij dan ook niet kan blijven ontkennen dat zij wel degelijk gevaar loopt en dat zij zware, mensonterende sancties riskeert indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst.

2.2.8.2. De Raad merkt op dat uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen. Het bijbrengen van enkele kleurenfoto's,

waarop te zien is dat een man – uit niets blijkt dat het effectief om haar broer zou gaan – ernstige verwondingen heeft in het aangezicht niet volstaat om het besluit dat aan haar vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht, te weerleggen. Bovendien kan aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

2.2.9. Gelet op het geheel van het voorgaande, besluit de Raad dat aan de bewering van verzoekende partij dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat zij de FSB vreest daar zij wegens haar werk bij de stadsadministratie van Karabulak eigenlijk haar land niet had mogen verlaten, geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) niet worden toegekend.

2.2.10. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”* De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT